

Sygnatura akt VI Ka 1080/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **13 lutego 2015** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Marcin Mierz

Protokolant Marzena Mocek

przy udziale przedstawiciela KMP w G. st. sierż. Rafała Walczaka

po rozpoznaniu w dniu 13 lutego 2015 r.

sprawy **P. H.** ur. (...) w G.,

syna S. i G.

obwinionego z art. 95 kw

na skutek apelacji wniesionych przez obwinionego i jego obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 16 października 2014 r. sygnatura akt III W 1128/14

na mocy art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw i art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. U. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony obwinionego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

3. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa wydatki poniesione w postępowaniu odwoławczym w kwocie 566,60 zł (pięćset sześćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 30 (trzydzieści) złotych.

Sygn. akt VI Ka 1080/14

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 13 lutego 2015 roku

Apelacje obrońcy oraz obwinionego od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 16 października 2014 roku (sygn. akt III W 1128/14), którym obwiniony P. H. uznany został za winnego popełnienia wykroczenia z art. 95 k.w., okazały się bezzasadne.

Brak było w realiach niniejszej podstaw do uwzględnienia apelacji obrońcy i obwinionego i zamiany orzeczonej wobec obwinionego kary grzywny na karę nagany. Zgodnie z art. 33 k.w. statuującym ustawowe kryteria wymiaru kary, organ orzekający wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę za dane wykroczenie, biorąc pod uwagę między innymi cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i

wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranego. Wymierzając karę, organ orzekający bierze pod uwagę między innymi właściwości, warunki osobiste i majątkowe sprawcy, sposób życia przed popełnieniem i zachowanie się po popełnieniu wykroczenia. Przepis art. 33 § 3 pkt 4) k.w. do okoliczności łagodzących zalicza między innymi prowadzenie przez sprawcę nienagannego życia przed popełnieniem wykroczenia i wyróżnianie się spełnianiem obowiązków, zwłaszcza w zakresie pracy. Zgodnie zaś z art. 33 § 4 pkt k.w. uprzednie ukaranie sprawcy za podobne przestępstwo lub wykroczenie stanowi okoliczność obciążającą przy wymiarze kary.

Wskazane wyżej okoliczności ocenione być muszą w realiach niniejszej sprawy jako obciążające obwinionego. Sposób życia obwinionego przed popełnieniem wykroczenia objętego zaskarżonym wyrokiem, jego właściwości i warunki osobiste wykluczają poprzestanie na orzeczeniu wobec ukaranego kary nagany. Obwiniony, pomimo dobrego, jak sam podaje, stanu zdrowia nie pracuje, nie uczy się też. Na przeszkodzie orzeczeniu najłagodniejszej z przewidzianych w przepisie art. 95 k.w. kar stoi przede wszystkim uprzednia karalność obwinionego P. H. za wykroczenie podobne do tego, którego winnym popełnienia uznany został w niniejszej sprawie. Z informacji zawartych w aktach niniejszej sprawy wynika, iż był P. H. już karany za wykroczenie drogowe. Wbrew wywodom osobistej apelacji obwinionego, popełnione przez niego w dniu 8 maja 2013 roku wykroczenie nie uległo przedawnieniu. Gdy doszło do ukarania obwinionego mandatem za to wykroczenie, przedawnienie karalności nie może już nastąpić. Stanowi ono bowiem przeszkodę do ukarania za popełnione wykroczenie. Jeśli do ukarania doszło, nastąpić mogłoby natomiast zatarcie ukarania. Do zatarcia ukarania dochodzi z upływem lat dwóch od wykonania, darowania lub przedawnienia wykonania kary (art. 46 § 1 k.w.). Skoro każde z takich zdarzeń nastąpić mogło najwcześniej w dniu popełnienia przez obwinionego wykroczenia, czyli w dniu 8 maja 2013 roku, to termin zatarcia ukarania najwcześniej nastąpić mógłby dopiero w dniu 8 maja 2015 roku. Do zatarcia ukarania zatem do dnia dzisiejszego nie doszło. Może ono być w tych warunkach brane pod uwagę przy orzekaniu.

W tych okolicznościach brak było podstaw do orzeczenia wobec obwinionego kary nagany. Na przeszkodzie takiemu rozstrzygnięciu stoi również regulacja art. 36 § 1 k.w. wedle którego naganę można orzec wtedy, gdy ze względu na charakter i okoliczności czynu lub właściwości i warunki osobiste sprawcy należy przypuszczać, że zastosowanie tej kary jest wystarczające do wdrożenia go do poszanowania prawa i zasad współżycia społecznego. Skoro obwiniony, pomimo młodego wieku, nie po raz pierwszy dopuścił się wykroczenia drogowego, trudno przyjąć, by orzeczenie wobec niego kary nagany mogło pozostawać wystarczające do osiągnięcia celów kary w postaci wdrożenia jego osoby do poszanowania prawa i zasad współżycia społecznego. Miał zatem Sąd Rejonowy zupełną rację orzekając wobec obwinionego karę grzywny i stwierdzając, że wymierzenie kary nagany pozostawałoby wobec obwinionego nadmierną pobłażliwością. Fakt, iż pomimo młodego wieku i dobrego zdrowia nie podejmuje obwiniony pracy, co uzasadniać ma jego trudną sytuację majątkową, nie może skutkować jego łagodniejszym traktowaniem i orzekaniem wobec niego kary nagany w miejsce należnej mu za popełnione wykroczenie kary grzywny. Jak wynika z oświadczenia obwinionego (k. 6 odwrot), jest on właścicielem samochodu osobowego.

Mając okoliczności powyższe na względzie, sąd odwoławczy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok. Nie znalazł nadto podstaw do zwolnienia obwinionego od zapłaty kosztów postępowania odwoławczego. Z informacji podanych przez obwinionego wynika, iż pozostaje on osobą zdrową. Jest zatem zdolny do tego by podjąć pracę. Nie wyklucza powyższe także i tego, że pracę umożliwiającą mu uiszczenie kosztów postępowania podejmie obwiniony w niedalekiej przyszłości. Z akt sprawy wynika nadto, że jest on właścicielem samochodu osobowego.